

Con Búp-bê

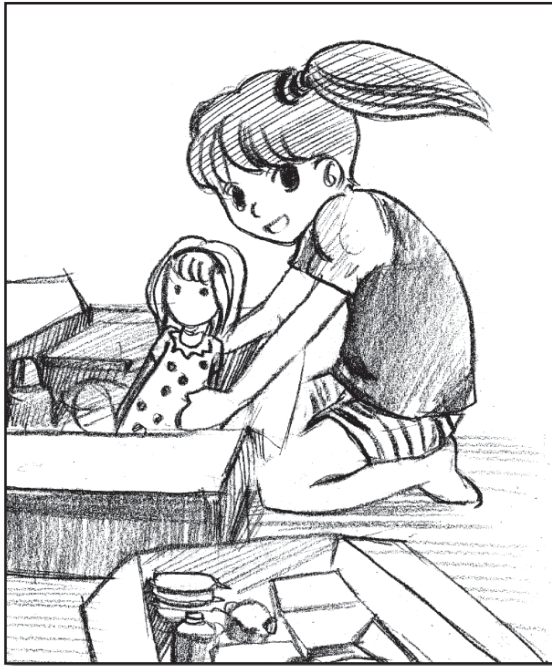

Trường Thánh Tôma Thiệu
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051

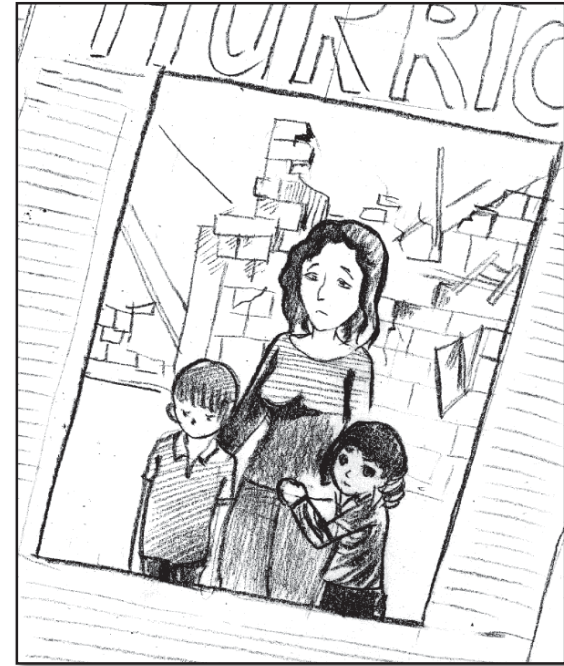

Minh Họa: Kinly Steebin

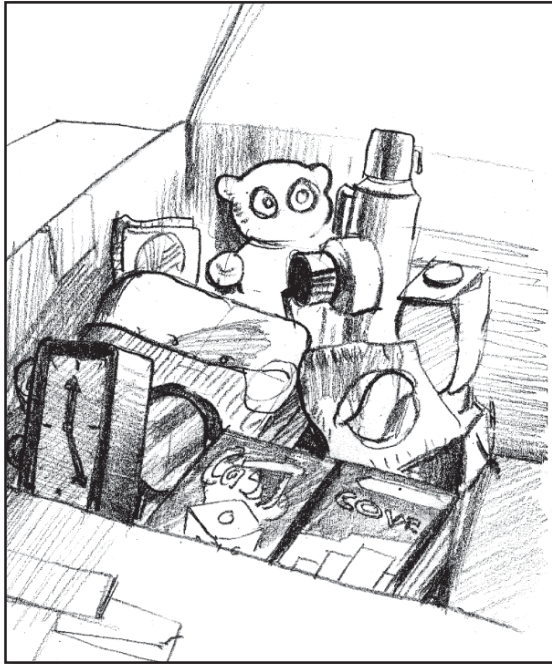
Trường Thánh Tôma Thiệu
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051
www.tomathien.org

Tôi nhìn sững con, chợt nhận ra rằng bất cứ ai cũng có thể đem cho những thứ mình bỏ đi, nhưng lòng nhân ái thật sự là đem cho những gì mình yêu quý nhất.

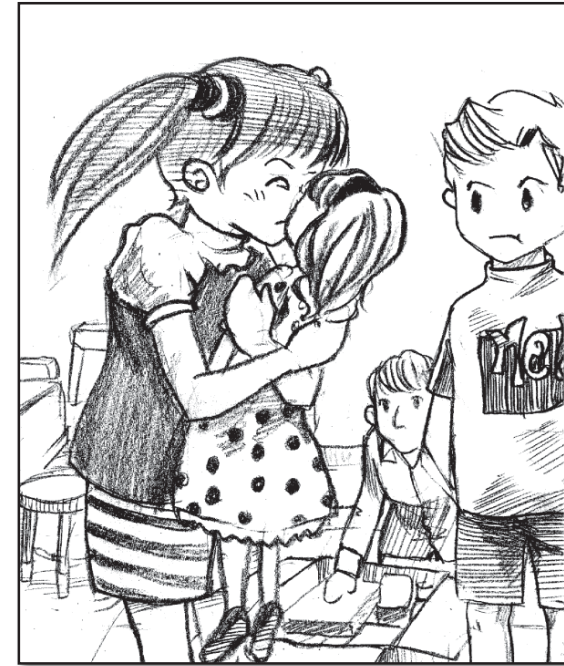
Một cơn bão vừa tàn phá thị trấn nhỏ làm nhiều gia đình phải sống trong cảnh khôn khó. Tất cả các tờ báo địa phương đều đăng hình ảnh và những câu chuyện thương tâm về những gia đình mất mát nhiều nhất. Có một bức ảnh làm tôi rất xúc động. Một phụ nữ trẻ đứng trước ngôi nhà đổ nát của mình, gương mặt hằn sâu nỗi đau đớn. Đứng cạnh là một cậu bé chừng 7 hay 8 tuổi, mắt nhìn xuống. Đưa con gái nhỏ bám chặt quần mẹ, nhìn chằm chặp vào máy ảnh, mắt mở to với vẻ bối rối và sợ hãi. Bài báo đi kèm kêu gọi mọi người giúp đỡ gia đình đó.

Tôi đưa tấm ảnh gia đình đó cho các con tôi xem và giải thích nỗi khổ của họ. Tôi bảo chúng:

- *Chúng ta có quá nhiều trong khi những người này bây giờ không còn gì cả. Chúng ta hãy chia sẻ với họ những gì mình có.*

Tôi và hai con trai chắt vào thùng cứu trợ nào đồ hộp, xà bông, mì gói và một số đồ chơi mà chúng không chơi nữa.

Đứng nhìn hai anh sắp xếp mọi thứ, con gái tôi ôm chặt con búp-bê mà nó yêu thích nhất với vẻ mặt đần đờ suy nghĩ. Rồi nó ôm hôn con búp-bê lần chót trước khi bỏ vào thùng. Tôi nói:

- *Con không cần phải cho nó. Con thương nó lắm mà.*

Con gái tôi gật đầu nghiêm trang:

- *Vâng, nó đem lại nhiều niềm vui cho con. Có lẽ nó cũng sẽ đem lại niềm vui cho bạn kia.*